

та империя, за това и не се обработвала много. Цѣли поляни тѣнѣли въ дивотия и трѣволякъ. Чуло се, че закупватъ храна за спиртъ въ Търново, и ето българинътъ поправилъ своето орало, дръпналъ яка копраля, впрегналъ яки волове и руси биволи и заоралъ черни угари, като накрехналъ калпакъ и запѣлъ надъ дълбоки бразди, защото вѣрвалъ, че трудътъ му ще стори пари, съ които той, ако е ергенъ, нѣзима ще си вземне млада невеста, ако е жененъ, ще си издигне шарена кжщица да отхрани деца за помощъ и за отмѣна на стари години.

Съ това не спрѣла дейността на Карагѣзовъ; той продължилъ, разширилъ работата си да бжде, колкото се може, полезенъ на своитѣ, на града, на човѣшкия напредъкъ. Той знаелъ много добре, — а това се вижда отъ цѣлата му дейность, — че материалната култура твори бжднината на хората, на народитѣ; че производството е, което създава благосъстояние на държавитѣ; че трудътъ е, който обезпечава съществуването на нациитѣ. Той билъ свидетелъ, какъ постепенно се подигали онѣзи народи, които били извоювали голѣми и почетни мѣста на европейскитѣ пазари, и решилъ и Карагѣзовъ да издигне града си, като позове къмъ ползотворна, къмъ усилена работа по-вече хора въ полето на производството, като билъ увѣренъ, че тъй ще забогатѣ градътъ му, ще се из-